

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 6Tdo/71/2014                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 8313010192                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 13.04.2016                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Štefan Michálik          |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2016:8313010192.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Micháлика a sudcov JUDr. Viliama Dohňanského a JUDr. Daniela Hudáka na neverejnom zasadnutí konanom 13. apríla 2016 v Bratislave, v trestnej veci obvineného I. I. pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo 16. apríla 2014, č. k. 10To/10/2014-697, takto

### rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného I. I. sa o d m i e t a .

### Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu v Humennom z 12. februára 2014, č. k. 1T/32/2013-643, bol obvinený I. I., uznaný vinným zo spáchania zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., a to na tom skutkovom základe, že

po návrate z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý vykonal 14. februára 2012, po tom, čo mu jeho rodičia S. I., nar. XX. S. XXXX a U. I., nar. XX. S. XXXX, umožnili bývať s nimi v rodinnom dome č. XX, obci N., sa k nim dňa 15. februára 2012 nastáhoval a po uplynutí asi tridsiatich dní, sa začal správať k svojim rodičom tak, že až do dňa 13. novembra 2012 im vulgárne a oplzlo nadával pre ich vek a zdravotné ťažkosti, budil ich zo spánku, viacnásobne ich fyzicky napadol tak, že ich bil rukami, hrýzol, čím im spôsobil drobné zranenia, v dôsledku čoho boli nútení žiadať pomoc od susedov, naposledy dňa 13. novembra 2012 napadol svoju matku U. I. tak, že ju bil rukami po tvári a pohrýzol na ľavej ruke, pričom jej vytrhol z úst protézu, ktorú zlomil, a keď sa jej zastal manžel S. I. a chcel vstať z postele, tak ho syn I. I. chytil za nohy, v dôsledku čoho nemohol vstať a zatlačil do nich tak, aby S. I. udieral hlavou do steny, potom ho bil rukami a pohrýzol na ruke, čo využila U. I. a ušla k susedom, pričom U. I. utrpela pomliaždenie tváre v oblasti dolnej pery a ľavej ušnice a hryzné rany na ľavom ramene a prsníku, S. I. utrpel pomliaždenie tváre v oblasti dolnej pery a brady vľavo a povrchové pomliaždenie v oblasti chrbta zápästia ľavej ruky, ktoré zranenia si vyžiadali liečenie 2-4 dni a také konanie I. I. u nich vyvolávalo strach, úzkosť a stres, pričom v obžalobe je tento skutok právne kvalifikovaný ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/ Tr. zák.

Za to bol odsúdený podľa § 208 ods. 1 Tr. zák. prihládajúc podľa § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák., na priťažujúcu okolnosť uvedenú v § 37 písm. m/ Tr. zák., v zmysle § 46 Tr. zák., na trest odňatia slobody vo výmere 4 rokov a 8 mesiacov, na výkon ktorého bol zaradený podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. do ústavu pre výkon trestu so stredným stupňom strázenia. Podľa § 73 ods. 2 písm. c/ Tr. zák. súd uložil obvinenému protialkoholické liečenie ústavnou formou.

Proti vyššie citovanému rozsudku podal obvinený I. I. odvolanie, ktoré bolo uznesením Krajského súdu zo dňa 16. apríla 2014, sp. zn. 10To 10/2014-697, podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodne zamietnuté.

Dňa 28. augusta 2014 bolo na prvostupňový súd doručené dovolanie obvineného podané prostredníctvom jeho obhajcu smerujúce proti vyššie uvedeným rozhodnutiam, z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. g/ a písm. i/ Tr. por. V písomných dôvodoch dovolania uviedol, že dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. je naplnený tým, že výpovede poškodených (rodičov obvineného) z prípravného konania sú jedným z hlavných dôkazných prostriedkov, ktoré neboli získané zákonným spôsobom a súd na ne nemal prihliadať a hodnotiť ich ako dôkaz na hlavnom pojednávaní. Poukázal na to, že na hlavnom pojednávaní konanom dňa 31. júla 2013 sa poškodená U. I. a poškodený S. I. vo svojich výpovediach podstatným spôsobom odchyľili od svojich výpovedí uskutočnených v rámci prípravného konania v dňoch 14. novembra 2012, resp. 11. februára 2013, ktoré boli vykonané v neprítomnosti obhajcu obvineného. Podstatný rozpor spočíval v tvrdení poškodenej z prípravného konania o tom, že obvinený mal poškodeného S. I. od februára 2012 fyzicky napadnúť cca 5x, poškodený S. I. však toto tvrdenie na pojednávaní konanom dňa 27. novembra 2013 poprel a uviedol, že k žiadnym iným fyzickým útokom voči jeho osobe, okrem konfliktu zo dňa 13. novembra 2012, nedošlo.

S ohľadom na uvedené, je podľa obvineného zrejmé, že pri výsluchoch poškodených a svedkov z prípravného konania bolo porušené právo obvineného na obhajobu, preto, hoci to obvinený explicitne neuviedol v písomných dôvodoch dovolania, z obsahu podaného dovolania vyplýva, že uplatňuje aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Obvinený vytýkal súdu, že prokurátor v rámci priebehu hlavného pojednávania nenavrhoval odstraňovať podstatné rozpory vo výpovediach svedkov ani iné opatrenia, až odvolací súd uznesením zo dňa 8. októbra 2013 uložil povinnosť súdu prvého stupňa postupovať v súlade s ustanovením § 264 Tr. Por. a odstrániť rozpory vo výpovediach poškodených. Ďalej poukázal na to, že na hlavnom pojednávaní konanom dňa 27. novembra 2013, poškodená U. I. využila svoje právo a odmietla vypovedať, súd preto nemohol uvedené rozpory vo výpovedi odstraňovať a na základe pokynu odvolacieho súdu prečítal je výpoveď z prípravného konania, napriek tomu, že na jej čítanie neboli splnené podmienky z vyššie uvedených dôvodov.

Z dôvodu, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku a na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, je podľa obvineného naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Obvinený má za to, že v danom prípade nebol naplnený zákonný znak skutkovej podstaty trestného činu a vykonaným dokazovaním nebolo preukázané také konanie zo strany obvineného, ktoré blízka osoba alebo zverená osoba pre jeho intenzitu, bezohľadnosť, alebo bolestivosť pociťuje ako ťažké príkorie. Zároveň poukázal na to, že znalkyňa z odboru psychológia u oboch poškodených exaktne vylúčila syndróm týranej osoby. Na záver uviedol, že v danom prípade sú nespornou skutočnosťou nezhody, ktoré existovali v spoložití s poškodenými, nešlo však o prejavy takej intenzity, že mohlo dôjsť k spáchaniu trestného činu. Žiadal, aby najvyšší súd postupom podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil porušenie zákona, podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil uznesenie krajského súdu a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila poškodená U. I. podaním z 18. septembra 2014, v ktorom uviedla, že v prejednávanej veci ide o rodinný spor, ktorý bol zapríčinený jeho bezvýhodiskovou situáciou. Postup Okresného súdu v Humennom, ktorý uznesením z 18. septembra 2013, č. k. 1T/32/2013-491, podľa § 280 ods. 2 Tr. por. trestnú vec obvineného I. I. postúpil Obvodnému úradu Humenné na prejednanie priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, považuje za správny a postačujúci, avšak konanie, ktoré nasledovalo po zrušení

uvedeného rozhodnutia súdom vyššieho stupňa a rozhodnutie v danej veci, ktorým bol obvinený odsúdený za spáchanie trestného činu, je podľa jej názoru nespravodlivé a bude mať nepriaznivý vplyv na zdravotný stav obvineného. Zároveň uviedla, že uložený trest nepôsobí na osobu obvineného výchovne, ale likvidačne. Zdôraznila, že obvinený nikdy neohrozoval okolie, nebol agresívny do času rozpadu manželstva, avšak po návrate domov z výkonu trestu bola u neho zjavná labilita prejavujúca sa šklbaním na tvári, nepokojným spánkom, tak že ho s manželom nepoznali. To bola tiež príčina prejednávaneho konfliktu. Na základe uvedeného má poškodená za to, že obvinený potrebuje protialkoholickú, eventuálne psychiatrickú liečbu.

Okresný prokurátor v Humennom vo vyjadrení k dovolaniu obvineného z 1. októbra 2014 poukázal na stanovisko Krajského súdu, sp. zn. 10 To 32/2013, z 8. októbra 2013 (str. 5). Ďalej uviedol, že intervenujúci prokurátor na hlavnom pojednávaní z 31. júla 2013 navrhol prečítať výpoveď poškodenej U. I., čo súd odmietol (str. 8 zápisnice). Na námietku obvineného, že prokurátor neunesol dôkazné bremeno, a v dokazovaní pomáhal súd, skonštatoval, že na hlavnom pojednávaní boli vykonané dôkazy podľa návrhu prokurátora. Iný dôkaz vykonaný nebol. Námietku obvineného, že skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba, bol nesprávne kvalifikovaný ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., považuje za nedôvodnú, pretože Okresný súd v Humennom rozsudkom, sp. zn. 1T 32/2013, z 12. februára 2014 uznal obvineného za vinného a túto právnu kvalifikáciu potvrdil aj odvolací súd napadnutým uznesením, sp. zn. 10To 10/2014, zo 16. apríla 2014, keď odvolanie o obvineného zamietol podľa § 319 Tr. por. Z uvedených dôvodov navrhol, aby dovolací súd podané odvolanie obvineného zamietol podľa § 382 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1 Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu (§ 369 ods. 2 písm. b/ a § 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1 a ods. 2 Tr. por.), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 Tr. por., veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo a podal riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 371 ods. 4, veta prvá Tr. por., dôvody podľa odseku 1 písm. a/ až písm. g/ nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Podľa § 374 ods. 3 Tr. por., v dovolaní možno uplatňovať ako dôvod dovolania aj konanie na súde prvého stupňa, ak vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

V zmysle § 385 ods. 1 Tr. por. je dovolací súd viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených

procesných a hmotnoprávných chýb a má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania musia byť preto obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inšancia.

K dovolaciemu dôvodu uvedenému v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., treba zdôrazniť tú skutočnosť, že právo na obhajobu, ktoré sa vzťahuje na celé trestné konanie, vyjadruje požiadavku, aby bola v trestnom konaní zaručená plná ochrana zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, pričom uvedený dovolací dôvod môže byť naplnený len v tom prípade, ak zistené porušenie práva na obhajobu bolo zásadné. Z konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že prípadné porušenie práva na obhajobu, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/Tr. por. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu potom o zásadné porušenie práva na obhajobu ide najmä v tom prípade, keď obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

K námietke obvineného, že pri výsluchoch poškodených a svedkov z prípravného konania bolo porušené právo obvineného na obhajobu tým, že o týchto úkonoch nebol informovaný a zároveň mu nebolo umožnené realizovať práva v zmysle § 34 ods. 1 Tr. por. a § 213 ods. 1 Tr. por. dovolací súd uvádza, že obvinený vykonával svoje práva v rámci prípravného konania prostredníctvom svojho obhajcu až po jeho ustanovení ex offio, t.j. dňa 23. novembra 2012. Skutočnosť, že obvinený nebol prítomný pri výsluchu svedkov a poškodených vyplýva zo zápisnice o výsluchu svedkov - poškodenej U. I. zo 14. novembra 2012 (č.l. 57 vyšetrovacieho spisu), zápisnice o výsluchu svedka - poškodeného S. I. zo 14. novembra 2012 (č.l. 72 vyšetrovacieho spisu), zápisnice o výsluchu svedka K. I. zo 14. novembra 2012 (č.l. 80 vyšetrovacieho spisu), zápisnice o výsluchu svedka O. I. zo 14. novembra 2012 (č.l. 83 vyšetrovacieho spisu), zápisnice o výsluchu svedka Ing. U. Z. zo 14. novembra 2012 (č.l. 87 vyšetrovacieho spisu). Dovolací súd mal rovnako za preukázané, že poškodená U. I. bola dňa 11. februára 2013 vypočutá v prípravnom konaní za účasti obhajcu, advokátskej koncipientky JUDr. Martiny Řeřichovej, na základe substituenej plnej moci udelennej JUDr. Jánom Ninčákom, advokátom (č.l. 39 vyšetrovacieho spisu) zo 6. decembra 2012, a pri tomto úkone odpovedala na všetky otázky položené obhajcom, najmä otázky týkajúce sa incidentu z 13. novembra 2012, udalostiach, ktoré tomu predchádzali a o vzťahu medzi osobou obvineného a poškodených a zotrvala na pravdivosti skutočností uvedených v predchádzajúcom výsluchu zo dňa 14. novembra 2012 (zápisnice o výsluchu svedka - poškodeného z 11. februára 2013 (pokračovanie) na č.l. 65 vyšetrovacieho spisu). Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, táto námietka obvineného nie je spôsobilá naplniť uvedený dovolací dôvod ani v prípade, ak by bola dôvodná, pretože ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a nie v prípravnom konaní.

Ak ide o uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., obvinený namietal neobjasnenie rozporov na hlavnom pojednávaní pred súdom prvého stupňa vyplývajúcich zo svedeckých výpovedí poškodených a svedkov v rámci prípravného konania. Z dokazovania a hodnotenia súdom prvého stupňa, s ktorým sa stotožnil aj odvolací súd, však vyplýva, že súd vyhodnotil vykonané dôkazy spôsobom uvedeným v § 2 ods. 12 Tr. por. a rozsah dokazovania považoval za dostatočný. Poškodená U. I. bola vypočutá za prítomnosti obhajcu už v prípravnom konaní dňa 11. februára 2013 a na hlavnom pojednávaní dňa 31. júla 2013. Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 27. novembra 2013 využila poškodená U. I. svoje právo odoprieť výpoveď z dôvodu príbuzenského a iného pomeru k obvinenému uvedeného v ustanovení § 130 ods. 1 Tr. por., preto nebolo možné uskutočniť postup podľa § 264 Tr. por. v zmysle uznesenia Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 10 To/32/2013, z 8. októbra 2013, a na základe toho súd podľa § 263 ods. 4 Tr. por. prečítal zápisnicu o výsluchu svedkyne - poškodenej z 14. novembra 2012 a zápisnicu z 11. februára 2013 (výpoveď poškodenej za účasti obhajcu). Neobstoí preto námietka obvineného, že súd prečítal výpoveď poškodenej U. I. z prípravného konania napriek tomu, že na jej oboznámenie neboli splnené zákonné podmienky.

Rovnako za zákonnú je potrebné považovať výpoveď poškodeného S. I., ktorý bol za prítomnosti

obvineného i obhajcu vypočutý na hlavnom pojednávaní dňa 31. júla 2013 a dňa 27. novembra 2013, na ktorom súd pristúpil k odstráneniu rozporov v jeho výpovedi v zmysle § 264 Tr. por. a prečítal jeho výpoveď z prípravného konania zo 14. novembra 2012 a najmä výpoveď z hlavného pojednávania konaného dňa 31. júla 2013, v ktorej usvedčoval obvineného. Ďalej dovolací súd zdôrazňuje skutočnosť, že napriek tomu, že súd oboznámil obvineného a poškodeného na hlavnom pojednávaní dňa 27. novembra 2013, že pristúpi k vykonaniu konfrontácie podľa § 125 ods. 1 Tr. por., nebolo možné zrealizovať uvedený zámer z dôvodu, že obvinený zotrval na svojom práve odoprieť výpoveď na pojednávaní. V prejednávanej veci súd starostlivo vyhodnotil dôkazy v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov jednotlivo a výpovede poškodených hodnotil v ich vzájomnom súhrne s ostatnými dôkazmi vykonanými na hlavnom pojednávaní, a to napr. výpoveďami svedkov, lekárskymi správami, ambulantnými nálezmi, fotodokumentáciou, znaleckými posudkami, výsluchom MUDr. Alfonza Porvažníka a MUDr. Mareka Kudláča, znalcov z odboru zdravotníctvo a farmácia - odvetvie psychiatria, výsluchom PhDr. Marty Botkovej, znalkyne z odboru psychológie, odvetvie klinická psychológia detí a dospelých, výsluchom MUDr. Miloša Buriča a MUDr. Petra Šalamona, znalcov z odboru zdravotníctva a farmácie - odvetvie psychiatria.

Dovolací súd nezistil žiadne pochybenie pri vykonaní týchto dôkazov, výpovede svedkov a poškodených boli vykonané v súlade s prísl. ustanoveniami Trestného poriadku, za prítomnosti obvineného i obhajcu, ktorí mali možnosť klásť svedkom otázky a vyjadrovať sa k ich výpovediam, a preto nie je daný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.

Vô vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., dovolací súd skúmal, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne subsumovaný pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Vô vzťahu k zistenému skutku, ktorým je dovolací súd viazaný, je možné namietat výlučne vady právne, a teda to, že skutok tak, ako bol súdom zistený, bol nesprávne právne kvalifikovaný. Najvyšší súd sa nestotožňuje s názorom obvineného, že svojim konaním nemohol naplniť zákonné znaky skutkovej podstaty zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. Nakoľko súdy ustálili, že skutok sa stal tak, ako je uvedený v skutkovej vete výrokovej časti prvostupňového rozsudku, zodpovedala tomu i právna kvalifikácia, bez ohľadu na presvedčenie obvineného, že nebola preukázaná taká intenzita konania zo strany obvineného, ktorú by poškodení pociťovali ako ťažké príkorie. Dovolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že týraním sa rozumie zlé nakladanie s inou osobou vyznačujúce sa vyšším stupňom hrubosti a bezcitnosti a určitou trvalosťou, ktoré táto osoba pociťuje ako ťažké príkorie. Je potrebné uviesť, že trvalosť konania páchatel'a je potrebné posudzovať v závislosti od intenzity zlého nakladania. Závažnosť konania obvineného voči poškodeným sa prejavila o.i. aj v postoji poškodenej U. I., ktorá sa v písomnom vyjadrení k podanému dovolaniu obvineného snaží ospravedlniť konanie obvineného spôsobeného nepriaznivými životnými okolnosťami, ktoré sa negatívne odrážajú na jeho zdravotnom stave, čo však obvineného nezabavuje zavinenia v prejednávanom prípade. V danom prípade bolo preukázané, že obvinený popísaným spôsobom týral blízku osobu spôsobujúc jej fyzické a psychické utrpenie bitím, ponižovaním, pohrdavým zaobchádzaním, vyvolávaním strachu a stresu.

Najvyšší súd s prihliadnutím na uvedené konštatuje, že nie je naplnený ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto postupoval podľa § 382 písm. c/ Tr. por. a dovolanie obvineného na neverejnom zasadnutí odmietol.

## **Poučenie:**

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.